

támogatások rendszeréről szóló, 2001. július 11-i 2002/894/EK bizottsági határozatból (HL L 2002., L 314., 26. o.), a Spanyolország által alkalmazott, egyes nemrégiben alakult guipúzcoai vállalkozások részére juttatott állami támogatások rendszeréről szóló, 2001. július 11-i 2002/540/EK bizottsági határozatból (HL 2002., L 174., 31. o.) (a továbbiakban: a 2001-es határozatok), valamint az EUMSZ 260. cikkéből eredő kötelezettségeit.

- kötelezze a Spanyol Királyságot az ítélet végrehajtásával kapcsolatos késelem minden egyes napja után napi 236 044,8 EUR összegű kényszerítő bírság Bizottság részére történő megfizetésére, a jelen ügyben hozott ítélet meghozatalának időpontjától kezdve a 2006-os ítélet teljes körű végrehajtásának megtörténteig.
- kötelezze a Spanyol Királyságot egy olyan átalányösszeg Bizottság részére történő megfizetésére, amelynek összegét a 2006-os ítélet kihirdetésétől kezdve mindaddig be nem szüntetett jogsértés napjainak száma és a 25 817,4 EUR összeg összeszorozásával kell kiszámítani, amíg:
 - a Spanyol Királyság visszatérteti a 2001-es határozatokkal jogellenesnek minősített támogatásokat, amennyiben a Bíróság megállapítja, hogy a visszatértetésre a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetése előtt ténylegesen sor került;
 - amennyiben ezen időpont előtt a 2006-os ítéletet nem hajtják végre teljes körűen, akkor a Bíróság hozzon ítéletet ebben az ügyben.
- a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság álláspontja szerint a spanyol hatóságok nem tették meg a 2006-os ítélet végrehajtásához szükséges intézkedéseket, mivel nem térítették vissza a 2001-es határozatokban jogellenesnek és összeférhetetlennek minősített támogatásokat. A Bizottság először is azt állítja, hogy a spanyol hatóságok egyes egyedi támogatásokat a belső piaccal összeegyeztethetőnek tekintettek, anélkül, hogy a támogatások megfelelt volna a regionális támogatások Bizottság által jóváhagyott nemzeti rendszere követelményeinek, továbbá anélkül, hogy azok legalább megfelelt volna a regionális célú állami támogatásokra vonatkozó iránymutatásokban (HL 1998., C 74., 9. o.) megjelölt követelményeknek. Másodszor, a Bizottság azt állítja, hogy a spanyol hatóságok egyes kedvezményezettekkel szemben kedvezményezettenként 100 000 EUR-ig terjedő levonást alkalmaztak a hároméves időszak tekintetében, a *de minimis* támogatásokra vonatkozó szabályok megsértésével. Harmadszor, a Bizottság szerint egyes esetekben a spanyol hatóságok visszamenőlegesen alkalmazták a spanyol adójogszabályokban előírt adólevonásokat, anélkül, hogy teljesültek volna az ilyen levonások alkalmazására a spanyol jogszabályok által előírt feltételek. Végül negyedszer, a Bizottság szerint a spanyol hatóságok által kibocsátott fizetési meghagyások közül a jogellenes támogatások kedvezményezettjei nem mindegyiknek tettek eleget. A Bizottság számításai szerint a függőben lévő visszatérítendő összegek körülbelül 87 %-át teszik ki a visszatérítendő jogellenes támogatások teljes összegének.

A Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) által 2011. április 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd és William Hill Plc kontra Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon és Ypourgos Politismou

(C-186/11. sz. ügy)

(2011/C 186/26)

Az eljárás nyelve: görög

A kérdést előterjesztő bíróság

Symvoulio tis Epikrateias

Az alapeljárás felei

Felperesek: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd és William Hill Plc

Alperesek: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon és Ypourgos Politismou

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Összeegyeztethető-e az EK-Szerződés 43. és 49. cikkében foglalt rendelkezésekkel az a nemzeti szabályozás, amely a szerencsejáték-kínálat korlátozása céljából a szerencsejátékok megvalósítására, igazgatására, szervezésére és lebonyolítására vonatkozóan kizárólagos jogot ad azon egyetlen vállalkozásnak, amely egy tőzsdén jegyzett részvénytársaság formájában működik, amikor is emellett ez a vállalkozás az általa szervezett szerencsejátékokat reklámozza, a tevékenységét kiterjeszti más államokra, a játékosok szabadon vesznek részt a játékokban, és a fogadás, valamint a nyeremény legmagasabb összege fogadószelvényenként és nem nyertesként meghatározott?
2. Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén összeegyeztethető-e az EK-Szerződés 43. és 49. cikkével az a nemzeti szabályozás, amely a tevékenységek kizárólag ellenőrzött mederben történő gyakorlása érdekében a szóban forgó ágazatban működő vállalkozások felett gyakorolt ellenőrzésen keresztül küzd a bűnözés ellen, és amely a szerencsejátékok megvalósítására, igazgatására, szervezésére és lebonyolítására vonatkozóan kizárólagos jogot ad egyetlen vállalkozásnak, ha e jog megadása egyúttal olyan hatással is bír, hogy a vonatkozó kínálatot korlátlanul fejleszti; illetve szükséges van-e minden esetben arra — annak érdekében is, hogy ez a korlátozás megfelelően legyen tekinthető a bűnözés leküzdése céljának eléréséhez —, hogy a kínálat fejlesztése ellenőrzött legyen, azaz, hogy a fejlesztés a cél eléréséhez szükséges mértékű legyen, és ne lépje azt túl? Abban az esetben, ha a szóban forgó fejlesztést mindenképpen ellenőrizni kell, e tekintetben ellenőrzöttnek tekinthető-e az, amikor ebben az ágazatban kizárólagos jogot

adnak egy, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésben felsorolt jellemzőkkel rendelkező szervezetnek? Végezetül abban az esetben, ha úgy tekintjük, hogy a szóban forgó kizárólagos jog megadása a szerencsejáték kínálat ellenőrzött fejlesztéséhez vezet, annak egy vállalkozás számára történő megadása meghaladja-e a szükséges mértéket abban az értelemben, hogy ugyanazon cél eredményesen elérhető a jogosultság több vállalkozás számára történő megadása által is?

3. Amennyiben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett előző kérdésekre figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy a szerencsejátékok megvalósítására, igazgatására, szervezésére és lebonyolítására vonatkozó kizárólagos jognak a szóban forgó nemzeti rendelkezések alapján történő megadása nem egyeztethető össze az EK-Szerződés 43. és 49. cikkével: a) a Szerződés hivatkozott rendelkezései értelmében elfogadható e, hogy a nemzeti hatóságok a Szerződéssel összeegyeztethető rendelkezések elfogadásához szükséges átmeneti időszakban nem folytatják le az azon jogalanyok által az e tevékenységek elindítására vonatkozóan előterjesztett kérelmek vizsgálatát, amelyek más tagállamban rendelkeznek székhellyel; b) igenlő válasz esetén, melyek azok a kritériumok, amelyek alapján az átmeneti időszak tartama meghatározásra kerül; c) amennyiben az átmeneti időszak nem fogadható el, a hatóságoknak mely kritériumok alapján kell a kérelmeket értékelniük?

2011. április 20-án benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Spanyol Királyság

(C-189/11. sz. ügy)

(2011/C 186/27)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: L. Lozano Palacios és C. Soulay meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság
- mivel az utazási irodákra vonatkozó különös szabályozást alkalmazta azokban az esetekben, amikor utazási szolgáltatásokat az utastól eltérő személynek értékesítették;
 - mivel az említett különös szabályozás alkalmazását kizárja a nagykereskedelmi irodák által szervezett utazásoknak a saját nevükben tevékenykedő kiskereskedelmi irodák általi, a vásárlóközönségnek való értékesítése esetében;
 - mivel lehetővé tette az utazási irodáknak, hogy meghatározott feltételek mellett olyan HÉA-végösszeget tüntessenek fel a számlán, amely nem áll kapcsolatban az ügyfélre ténylegesen áthárított HÉA-val, és mivel feljogo-

sította az ügyfelet, hogy — amennyiben adóalany — levonhassa az ezen összeget a fizetendő HEA-ból; és

- mivel lehetővé tette az utazási irodáknak, hogy — amennyiben a különös szabályozást alkalmazzák — az adóalapot átfogóan, adómegállapítási időszakonként határozzák meg;

a Spanyol Királyság nem teljesítette a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 306–310., 226., 168., 169. és 73. cikkéből eredő kötelezettségeit.

- a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság szerint az az alkalmazás, amelyet a Spanyol Királyság az utazási irodákra vonatkozó különös szabályozás esetében megvalósít, sérti a HÉA-ra vonatkozó szabályozás rendelkezéseit annyiban, amennyiben az nem csupán az utasoknak nyújtott szolgáltatásokra korlátozódik, ahogy azt az irányelv előírja, hanem kiterjed az utazási irodák közötti ügyletekre is.

Ezenkívül az sem felel meg az irányelvnek, hogy az említett különös szabályozásból kizárják a nagykereskedelmi irodák által szervezett utazásoknak a saját nevükben tevékenykedő kiskereskedelmi irodák általi, a vásárlóközönségnek való értékesítését, mivel az ilyen tevékenységek — a Bizottság szerint minden kétséget kizáróan — a különös szabályozás hatálya alá tartozó tevékenységek közé tartoznak.

A Bizottság úgy véli, hogy ugyanígy nem felelnek meg a HÉA-irányelvnek azon spanyol szabályok, amelyek az említett irányelvbeli jogalap nélkül lehetővé teszik az utazási irodáknak, hogy olyan HÉA-végösszeget tüntessenek fel a számlán, amely nem áll kapcsolatban az ügyfélre ténylegesen áthárított HÉA-val; amelyek feljogosítják az ügyfelet, hogy — amennyiben adóalany — levonhassa ezen végösszeget a fizetendő HEA-ból; valamint amelyek lehetővé teszik az utazási irodáknak, hogy — amennyiben a különös szabályozást alkalmazzák — az adóalapot átfogóan, adómegállapítási időszakonként határozzák meg.

⁽¹⁾ HL L 347., 1. o.

A Törvényszék (negyedik tanács) T-194/09. sz., Lan Airlines S.A. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A. ügyben 2011. február 8-án hozott ítélete ellen a Lan Airlines S.A. által 2011. április 28-án benyújtott fellebbezés

(C-198/11. P. sz. ügy)

(2011/C 186/28)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Fellebbező: Lan Airlines S.A. (képviselő: E. Armijo Chávarri ügyvéd)